

imod. Det er et ret omfattende ønske, det er vi klar over. Det er dyrt, og det kunne vi altså ikke komme igennem med i denne omgang, men vi er glade for, at det i hvert fald nu bliver entydigt slået fast, at børnene har ret til at have en bisidder, som de selv vælger. Vi er jo glade for, at det er kommet med.

Der er dog en ting i den udformning, lovforslaget har fået, der undrer mig lidt, og det er § 48 a, stk. 3 og 4, som også den socialdemokratiske ordfører nævnte. I stk. 2 giver man ligesom kommunen en nødbremse. Hvis et eller andet forhold, private eller offentlige eller andre interesser, taler for det, kan kommunen sige: Det går altså ikke, at barnet vælger lige præcis den her bisidder. Det kan kommunen gøre, hvis der er en god grund til det, f.eks. hvis man må formode, at bisidderen vil varetage andre interesser end barnets eller den unges.

Men i stk. 3 og 4 er det, som om det slås fast, at især indehaveren af forældremyndigheden har en helt særlig ret til at forhindre valg af en bestemt bisidder. Det synes vi egentlig ikke er rimeligt, og vi forstår det egentlig heller ikke. Vi ved jo, at der f.eks. kan være konflikter mellem mor og far, og så er det vel ikke rimeligt, at hvis moren har forældremyndigheden og synes, det er en dårlig idé, at faren er bisidder, må han ikke være det. Det synes vi altså er en dårlig institution at lægge op til.

På tilsvarende vis er det jo ofte sådan, at barnet får en bisidder, fordi det ønsker at have det, når det sidder over for myndighederne. Derfor synes jeg, det er mærkeligt, at man i stk. 4 ligesom giver myndighederne en ekstra mulighed ud over nødbremsen for at kunne blokere for en bestemt bisidder. Det synes vi heller ikke rigtig giver mening, for det er jo barnets tarv, vi er interesserede i, det er barnets ret til selv at vælge en bisidder, det hele handler om, så jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, hvad ministeren tænker. Er det ikke nok med stk. 2? Vi er enige om, at der skal være den nødbremse, men er den ikke nok i sig selv?

Der har også været en lille generel diskussion om de mest udsatte børns, herunder de anbragte børns, vilkår. Jeg vil gerne signalere her til sidst, også til fru Mette Frederiksen, at vi meget gerne vil diskutere de anbragte børns vilkår igen. Vi synes ikke, anbringelsesreformen tilnærmelsesvis har båret den frugt, vi kunne forvente. Vi havde tænkt os at give den dette år som prøvetid for at se, om de nye kommuner kan gøre det

bedre end de gamle, men der er noget rivravruskende galt.

Jeg er måske ikke helt enig i diagnosen, men noget er altså gået galt. Jeg tror, at det mest skyldes kasseproblemet, altså at kommunerne i dag skal betale en så uforholdsmæssig stor del af udgifterne. Det er meget dyrt at anbringe børn, og vi har jo kunnet se, at antallet af anbragte børn falder hen over året, jo mere vi nærmer os nytår. Det bliver værre efter kommunalreformen, fordi kommunerne nu skal betale endnu mere af udgifterne til anbringelse, og vi tror desværre, at det er de store udgifter, der er grunden til, at de anbragte børns gennemsnitsalder er 13 år. Der er alt, alt for mange børn, der ikke bliver anbragt fra starten og derfor ikke får en hæderlig chance for at komme videre, og det bliver vi nødt til at kigge på. Vi tror altså, det især er sådan noget som et økonomisk incitament, vi skal kigge på, og måske også en lidt større centralisering og professionalisering af selve sagsbehandlingen, men det kan vi jo vende tilbage til og drøfte, når vi kommer dertil.

Vi betragter lovforslaget med positive briller, men har altså lige spørgsmålet vedrørende § 48 a, stk. 3 og 4.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er SF's ordfører, fru Pernille Frahm.

Pernille Frahm (SF):

Jeg skal starte med at sige, at da lovforslaget jo er en del af en allerede indgået aftale, støtter vi det. Men der er selvfølgelig nogle justeringer af det, som vi godt kunne tænke os at bidrage med, og jeg har en række punkter, som jeg synes man ikke kan undgå at komme ind på i forbindelse med forslaget, fordi det vedrører så mange væsentlige ting i forbindelse med de allermost udsatte børns rettigheder og muligheder.

Når vi f.eks. taler om tvangsbehandling af stofmisbrugere, er jeg enig i de ting, der er sagt om alkohol. Jeg synes også, vi skal have undersøgt muligheden for at lave tilsvarende regler, når der er tale om alkoholmisbrug, og jeg synes også, vi skal kigge på området som sådan.

Jeg har haft lejlighed til at studere nogle gamle bilag og sådan noget, og der er kommet en henvendelse til Socialudvalget fra gadejuristen Nanna Gotfredsen om muligheden for døgnanbringelse af stofmisbrugere. Hun siger, at der stadig er meget lange ventetider. Nu bliver ventetiderne godt nok kaldt noget andet end vente-